

Mùa Đông Và Nỗi Nhớ

Ở quanh đây sương khói tỏa mờ hơi
Bao tàn phai nhan sắc giữa Đất Trời
Em là gió mùa đông về gõ cửa
Hoa tuyết bay nhẹ nhẹ trắng muôn nơi.

Bên cửa sổ bóng mờ sương phủ trắng
Mịt mờ xa ẩn hiện một bóng trăng
Em kịp đến mang cho đời ngọn lửa
Đốt hồng lên tan chảy lớp tuyết băng.

Ở quanh đây còn đọng chút mộng mơ
Mắt em buồn phảng phất nét ngây thơ
Trời đông đá, nhưng hôn ta không băng giá
Bởi vì em, sưởi ấm cả vãn thơ.

Lãng Tử

Giọt Nước Mắt

Nếu giọt nước mắt không rơi
Con đau thân phận rồi bởi lo âu
Nếu giọt nước mắt nhiễm màu
Thì xin xoá hết cội sâu riêng mang.
Mùa thu lá cũng nhuộm vàng
Cuốn rơi theo gió nhẹ nhàng bay đi
Đêm buồn chợt đến đôi khi
Rủ thêm tình muộn ôm ghì cơn đau.
Cấn môi mím lại mai sau
Trời như trắng rụng hoa cau trước nhà
Tiếng chuông cổ tự vỡ òa
Đêm tâm thức trắng xoá nhòa trong mơ.
Nghe Trời Đất kể chuyện thơ
Tiếng thiên thu rụng ngấn ngời đời mình
Nghe em nói về cuộc tình
Nguôn cơn trong cõi phù sinh phận người.
Thì xin nước mắt tuôn rơi
Cho tâm gan nhẹ vui đi nỗi buồn.
Ngày mai xa cội nhớ nguồn
Khóc cho vui hết điên cuồng nhớ thương.
Thấy trong lá rụng vô thường
Tan theo dấu bụi dặm trường trái ngang
Em về nước mắt hỏi han
Nấc lên tiếng khóc chứa chan ân tình.
Cho dòng lệ buốt đời mình
Cuốn trôi đi hết hành trình cơn đau
Mùa thu lá cũng thay màu
Theo vòng Nhật Nguyệt bên nhau đêm ngày.

Lương Thúy Dung
“Phu nhân CTSQ”

Vọng Cổ Nhân Về

Lá sớm chuyển màu khoác áo thu
Một giải giang sơn bóng sương mù
Rừng phong phai sắc màu thương nhớ
Nhuộm tím chiều hoang mây viễn du.

Ngọn gió vô tình lá thu bay
Vô thường mê khúc vọng nơi đây
Buồn như vừa chạm màu sương trắng
Cho nhớ thương về cuối chân mây.

Mái đầu sương điểm tóc nhạt phai
Một khối tình riêng nhớ thương hoài
Hò thu liễu rũ bên đời vắng
Vọng cổ nhân về, chốn thiên thai.

Lương Thúy Dung

